

A Fővárosi Ítéltábla a Jutasi és Társai Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Borbíró István ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a dr. Dencső Dávid ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen szerződés létre nem jöttének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. december 1. napján kelt 3.P..../2017/21. számú ítélete ellen az alperes 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes mint eladó és az alperes mint vevő közötti, 2016. március 24. napján kelt „Szerződés védjegyoltalom átruházásáról” címzésű szerződés a felek között nem jött létre, ezért a bíróság elrendelte a lajstromszámú védjegyre vonatkozóan az alperesnek mint védjegyjogosultnak a védjegylajstromból való törlését és a felperesnek mint védjegyjogosultnak a védjegylajstromba való bejegyzését. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 173.500 forint perköltséget.

A tényállás szerint a felperesi gazdasági társaság egyik tagja az alperes, másik tagja a vitatott jogügylet keltezésének időpontjában önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezető, **N.T.E.** (a továbbiakban: Ügyvezető). A felperes javára került lajstromozásra 2016. január 26-i - helyesen26-i - elsőbbséggel szám alatt a „TOP 3 INGATLAN WWW.T.....HU” színes ábrás védjegy. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) 2016. augusztus 16-án kelt M...../14. számú végzésével tudomásul vette, hogy a védjegy átruházás folytán az alpereshez került, és őt védjegyjogosultként bejegyezte a lajstromba. Határozata alapjául a **Sz.** Ügyvédi Iroda által benyújtott kérelem, a 2016. március 24-én kelt „Szerződés védjegyoltalom átruházásáról” címzésű szerződés (a továbbiakban: Szerződés), az ugyanezen napon kelt 1 millió forint átvételéről szóló nyilatkozat, a 2016. május 27-én kelt ügyvédi meghatalmazás és 2016. június 30-án kelt ügyvédi meghatalmazást visszavonó nyilatkozat szolgáltak.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság rendelje el az alperes védjegylajstromból való törlését és a felperes mint védjegyjogosult bejegyzését, elsődlegesen a Ptk. 6:58. §-a szerint azon az alapon, hogy a Szerződés a felek között nem jött létre, másodlagosan a Ptk. 3:188. § (2) bekezdése és 6:118. § (3) bekezdése alapján azért, mert a Szerződést a taggyűlés nem hagyta jóvá, így az nem hanem hatályosult. Állította, hogy átruházás nem történt, ügyvezetője véletlenül értesült a védjegy alpereshez kerüléséről, a fenti iratok létezéséről csak a védjegylajstromba való betekintéssel szerzett tudomást 2016 novemberének végén. Kiemelte, hogy az okiratokon nem saját aláírása szerepel,

hanem a felperesnél rendszeresített, az ő nevét hordozó, 7/F/2 jel alatt csatolt aláírás bélyegző, amit a gyártótól a cég 2016. május 18-án vett át.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítását célozta. Védekezése szerint a megromlott munkakapcsolat miatt 1 millió forint ellenérték igazolt megfizetése ellenében a felperes önszántából ruházta át rá a védjegyet. A felperes tudott a perbeli ügyletről, a változásbejegyzésre vonatkozóan Ügyvezetője adott máig vissza nem vont megbízást a Sz. Ügyvédi Irodának 2016. január 21-én.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

Megállapította, hogy a géppel írt Szerződés eredeti példányának (7/A/1) negyedik oldalán a felperesi ügyvezető aláírásaként cégbélyegzővel fedett aláírás és az alperes aláírása szerepel, továbbá „Tanú 1” jelöléssel **F.Cs.**, „Tanú 2” jelöléssel **Sz.G.** neve, aláírása és címe olvasható. E kellékekkel az okirat megfelel a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja szerinti magánokiratnak, de bizonyító erejét megdöntötte az alperes személyes meghallgatása és az ügyleti tanúk vallomása, mivel egyik tanú sem tudta határozottan állítani, hogy az Ügyvezető a Szerződést előtte írta alá vagy aláírását saját kezűnek ismerte el. A Szerződést szerkesztő dr. **Sz. R.** ügyvéd sem volt tanúja az aláírásoknak. Az alperes csak fokozta a bizonytalanságot, amikor előadta, hogy az okiratot a felperes ... kerület, M. utca 53. szám alatti irodájában írta alá és azt utána **Sz.G.** nyomban letanúzta, a tanú viszont azt vallotta, hogy az aláírás a cég N. L. útja 214. szám alatti irodájában történt. Emellett az alperes azon állítása, hogy a Szerződés aláírása 2016. március 24. napján történt, feloldhatatlan ellentmondásban áll azzal, hogy az a bélyegző, mellyel az írásszakértő véleménye szerint az Ügyvezető aláírása készült a gyártó számlája (7/T/1) alapján csak 2016 májusában került legyártásra. A Szerződés ügyleti tanúzása tehát csak formalitás maradt, és ez kizárja az okirat teljes bizonyító erejét.

Az ítélet kitért rá, hogy a kirendelt igazságügyi írásszakértői vélemény megállapítása szerint az okiraton az Ügyvezető aláírása a 7/T/2 jel alatti aláírás bélyegzőtől származik, ez azonban önmagában nem elegendő a kereset teljesítéséhez, mert az elsődleges jogalként megjelölt Ptk. 6:58. §-a értelmében a felperes szerződéskötési akaratának hiányát és ebből következően a szerződés létre nem jöttét kellett bizonyítani. Jóllehet a védjegy átruházási szerződésekre nem ír elő kötelező írásbeliséget sem a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.), sem a Ptk., és ilyen szerződés szóban vagy ráutaló magatartással is létre jöhet, de a jogutód védjegylajstromba való bejegyzésének a Vt. 48. § (2) bekezdése értelmében feltétele az ügylet alapjául szolgáló közokirat vagy megfelelő bizonyító erejű magánokirat csatolása. Ezért az volt a kérdés, hogy megtette-e a felperes a Szerződés tartalma szerinti jognyilatkozatot. Nem volt vitás, hogy a bélyegző azért készült, hogy a felperes ügyvitelében tömegesen jelentkező szerződéstípusok aláírásához használják, és nem volt arra adat, hogy azt az Ügyvezető magáncélú szerződésekhez is használta vagy erre másnak utasítást adott volna. A felek előadásai és dr. **K.-né dr. H.A.Zs.** ügyvéd tanúvallomása alapján a felperes tagjainak a munkakapcsolata megromlott, a cégben fennálló közösségük megszüntetéséről tárgyaltak és a védjegy sorsa is felmerült. Azonban az Ügyvezető következetes tagadásával szemben a vitatott Szerződésen túl nincs peradat arra, hogy a védjegy alperesre történő átruházásáról bármilyen módon megállapodtak volna. Az alperes nem bizonyította a vételár megfizetését sem, mert a Szerződéssel azonos napon kelt, 1 millió forint készpénz átvételéről szóló, géppel írt nyilatkozat nem teljes bizonyító erejű magánokirat, ugyanis az Ügyvezető aláírása szintén a bélyegzőtől származik, amelynek használatára megint nincs tanú. Emellett a törvényszék szerint dr. **K.-né dr. H.A.Zs.** tanúvallomása nem hagy kétséget afelől, hogy az Ügyvezető őszinte meglepettség és ebből fakadó felfokozott lelkiállapot jelét mutatta, amikor telefonon sírva kért tőle segítséget a nevét hordozó okiratok Hivatalnál történt megtalálását

követően. Jelentőséget tulajdonított a 2016. december 12. napján történnének is, amikor az Ügyvezető részéről tettlegességig fajult a helyzet, miközben az alperestől a védjegyátruházás körülményeit kérte számon.

Az aláírás bélyegző használatának szokatlansága, a szerződéskötés körülményeiben mutatkozó feloldhatatlan ellentmondások és az Ügyvezető személyes reakciói együttesen meggyőzték az elsőfokú bíróságot arról, hogy az Ügyvezető nem tudott a Szerződésről, az abban foglalt jognyilatkozatokat nem tette meg. Így nem látta bizonyítottnak, hogy az Ügyvezető tudott a jogutódlás tudomásul vétele iránti eljárásról, s ebből szerződési szándékára lehetne következtetni. A saját kezű, 2016. január 21-ei meghatalmazás a jogügyletet megelőzte, a hatóság előtt a 2016. május 27-én kelt meghatalmazás alapján járt el a Sz. Ügyvédi Iroda, de erről és a korábbi meghatalmazást visszavonó nyilatkozatról kiderült, hogy rajtuk az Ügyvezető aláírása szintén a csatolt bélyegzővel készült. Mindezek alapján a törvényszék arra a meggyőződésre jutott, hogy a felek között nem jött létre a Ptk. 6:58. §-ának megfelelő szerződés. Ezért a Vt. 48. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az alperes jogosulti minőségének a törléséről és a felperes védjegyjogosultságának a lajstromba történő visszajegyzéséről.

A döntés ellen az alperes fellebbezett, ebben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérte.

Fenntartotta, hogy a Szerződés érvényesen létrejött és hatályos. Ezt alátámasztották a tanúvallomások, a szakértői bizonyítás, és különösen az, hogy az Ügyvezető aláírta a Sz. Ügyvédi Irodának adott, máig vissza nem vont meghatalmazást, aminek ellentmond az az állítása, hogy nem tudott a jogügyletről. Így nem foghatott volna helyt azon felperesi hivatkozás, hogy nem állt szándékában a védjegy átruházása. Érvei szerint dr. **K.-né dr. H.A.Zs.** tanú is megerősítette, hogy az Ügyvezető elismerte alperes jogcímeit a védjegyre egy a jogutódlási eljárást megelőző szóbeli megbeszélésen. Hiányolta, hogy nem lett felderítve az 1 millió forint szerepelt-e a felperes könyvelésében. Rámutatott, miszerint az, hogy egyszerű magánokiratba lett foglalva a készpénz átadása nem jelenti, hogy ez ne lenne igazolva, tehát a törvényszék egyoldalúan az Ügyvezető álláspontját fogadta el az alperes okiratával szemben, ami szerinte súlyosan jogszabálysértő. Meglátása szerint a Szerződés teljes bizonyító erejét a felperes nem döntötte meg, az hogy **F.Cs.** tanú nem volt tisztában az aláírás szerepével nem jelenti, hogy tanúzása nem megfelelő. **Sz.G.** tanú a körülményekre nem emlékezett, de ez nem vezet az okirat érvénytelenségére. Megjegyezte, hogy az Ügyvezető személyes reakciója nem lehet figyelembe vehető bizonyítási alap.

Fellebbezése kiegészítésében a Szerződés 5.3 pontjára hivatkozva illetékességi kifogást jelentett be, továbbá beszámítási kifogást terjesztett elő a felperes követelésével, valamint az ítélet helybenhagyása esetén a megítélt perköltséggel szemben. Ismételten hangsúlyozta, hogy a Sz. Ügyvédi Iroda érvényes meghatalmazással rendelkezett a felperestől, ennél fogva az Ügyvezető mindvégig tudott a jogügyletről és ezt az ellentmondást az elsőfokú bíróság nem oldotta fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást teljes körűen feltárta és az irányadó jogszabályok alapján helytálló érdemi döntést hozott. Ítéletének jogi indokait a másodfokú bíróság mindenben osztotta, azok közül - a fellebbezésben foglaltakra

tekintettel - az alábbiakat hangsúlyozza.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyául szolgáló, a felperesi védjegy átruházásáról szóló Szerződés bizonyító erejét az eljárás során feltárt bizonyítékok megdöntötték. A tanúvallomások nem támasztották alá a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt teljes bizonyító erő fennállásához szükséges feltételeket, sem azt, hogy a kiállítók a nem általuk írt okiratot a tanúk előtt írták alá, sem azt, hogy a szerződő felek az aláírásokat a tanúk előtt magukénak ismerték el. Az írásszakértői vélemény egyértelműen megállapította, hogy a szerződésen szereplő aláírás nem az Ügyvezetőtől származik közvetlenül, hanem a felperesnél rendszeresített cégvezetői bélyegző lenyomatával készült. A következetes bírói gyakorlat szerint, a bélyegző lenyomata nem tekinthető aláírásnak, kézjegynek. Mindezek következtében a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Szerződés nem tekinthető teljes bizonyító erejű magánokiratnak.

Mivel a védjegyátruházási szerződésekre nem ír elő kötelező alakiségot egy jogszabály sem, az alaki okok hiánya miatt a szerződés érvényesen létrejött szerződésnek minősülhetett volna. Azonban - mint ahogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével megállapította - a bélyegző lenyomattal ellátott dokumentumokon túl, nem merült fel adat arra nézve, hogy az átruházásról megállapodtak volna a felek. A fellebbezésben hivatkozott 2016 januárjában a Sz. Ügyvédi Irodának adott, a felperes ügyvezetője által saját kezűleg aláírt meghatalmazás nem elégséges a szerződés létrejöttének bizonyítására. A Fővárosi Ítéltábla osztotta a felperesi ellenkérelemben foglalt azon érvelést, miszerint a meghatalmazásból ügyleti szándékra, szerződési akaratra következtetni nem lehet. A felperesi ügyvezető tanúvallomása során határozottan állította, hogy a védjegy átruházásával összefüggésben a Sz. Ügyvédi Iroda részére meghatalmazást nem adott. Ezzel egybehangzóan dr. Sz. R. ügyvéd is azt vallotta, hogy az Ügyvezetővel a védjegy átruházásával kapcsolatban nem egyeztetett, a szerződés elkészítésére vonatkozó megbízást az alperestől kapta, és arra is kitért tanúvallomásában, hogy a felperesi ügyvezető a meghatalmazásokat és úgy általában az iratokat nem előtte írta alá, így az aláírás körülményeiről nem volt tudomása. **K.-né dr. H.A.Zs.** tanú vallomása alátámasztotta, hogy bár a felperesi ügyvezető nem vonta kétségbe, hogy a perbeli védjegy az alperes szellemi terméke, azonban nem állt szándékában a védjegyátruházással kapcsolatos szerződés megkötése. A másodfokú bíróság egyetértett a fellebbezési ellenkérelem azon meglátásával is, hogy amennyiben a felperes valóban át kívánta volna ruházni a védjegyet, úgy nem lett volna akadálya annak, hogy az Ügyvezető saját kezűleg írja alá a Szerződést, hiszen az alperes is elismerte, hogy azon a napon az Ügyvezető dolgozott, vele találkozott. Az Ügyvezető aláírását helyettesíteni hivatott bélyegző használatát viszont az zárta ki, hogy a kérdéses időpontban, vagyis 2016. március 24-én a szóban forgó bélyegző még nem létezett, hiszen az csak májusban készült el és került a felperes birtokába. Mindezek alapján figyelemmel a Ptk. 6:58. §-ára helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy akaratlan hiba miatt nem jött létre a peres felek között a védjegyoltalom átruházásáról szóló szerződés.

Alaptalanul sérelmezte az alperes, miszerint az elsőfokú eljárásban az egymillió forint vételár megfizetése vonatkozásában a tényállás nem lett kellően felderítve. A felperesi ügyvezető tanúvallomásában tagadta, hogy átvett egymillió forintot az alperestől vételár jogcímén és a pénzmozgásról kötelezően kiállítandó számla létéről sem volt tudomása. Az alperes személyes meghallgatásakor a pénzügyösszeg átvételére vonatkozó dokumentummal kapcsolatban előadta, hogy azt csak a peres iratanyagból ismerte meg. A szakértői vélemény ezen okirat kapcsán is megállapította, hogy a felperes ügyvezetőjének aláírása bélyegző lenyomattal készült. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az egymillió forint készpénz átadásának bizonyítása az alperest terhelte volna, mert - a felperesi ügyvezető tagadó nyilatkozatára tekintettel - az ő érdekében állt, hogy a bíróság

valónak fogadja el a pénzmozgás megtörténtét. A bizonyítási eszközök is a rendelkezésére álltak, mivel a tanúvallomásokból kiviláglik, hogy bár az alperes nem volt ügyvezető, valójában mind a munka megosztásával kapcsolatban, mind az alkalmazottaknak való utasításadásban nagyobb befolyással rendelkezett az Ügyvezetőnél, a pénzügyeket is az alperes, illetve az édesanyja kezelte. Az alperes mégsem bizonyította, hogy az egymillió forint ténylegesen kifizetésre került, ennek következményét neki kell viselnie.

A fellebbezés kiegészítésében hivatkozott, a Szerződés 5.3. pontjában kikötött alávetésre alapított illetékességi kifogás nem alapos, mivel a jogvita nem az 5.3. pontban felsoroltakon alapult, tehát nem a szerződés megszegésével, megszűnésével, érvényességével vagy értelmezésével kapcsolatban állt fent, hanem a szerződés létrejötte, létre nem jötte körében. Mivel a szerződés akarat hiánya miatt nem jött létre, ezért az alávetés sem vehető figyelembe. Egyebekben ezt a hivatkozást a Pp.235. § (1) bekezdése is kizárja.

Az alperes által előterjesztett beszámítási kifogás nem értelmezhető, a beadványból az sem derült ki, hogy az milyen összegre vonatkozik. Az alperes a beszámítást „a felperes követelésével, valamint az elsőfokú ítélet helybenhagyása esetén a felperes javára megítélt perköltséggel szemben” kívánta érvényesíteni. A felperes keresete az alperes mint védjegyjogosult védjegylajstromból való törlésére, valamint a perköltség megfizetésére irányult, pénzkövetelést vele szemben nem támasztott. A lajstromból való törlés ellen beszámítási kifogás előterjesztése fogalmilag kizárt, a perköltség körében pedig nem érvényesíthető, ugyanis a Ptk. 6:49. §-a értelmében pénztartozást csak lejárt pénzköveteléssel szemben lehet beszámítani, viszont a megítélt perköltség le nem járt tartozásnak minősül, mivel annak megfizetése az ítélet jogerőre emelkedése után válik esedékessé. Ezen túl a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a Pp. 247. § (3) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban beszámítási kifogást csak akkor lehet előterjeszteni, ha azt az ellenfél elismeri vagy, ha a beszámítani kért követelés az első fokú tárgyalás berekesztését követően járt le. Ezen feltételek fennállását az alperes nem igazolta, de még előadást sem tett erre vonatkozóan.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek tükrében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése szerint megállapított 25.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2018. május 17.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző

